เทศน์อบรมพระและฆราวาส ณ วัดอโศการาม สมุทรปราการ
เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒(กลางคืน)

ธรรมธาตุแดนแห่งผู้บริสุทธิ์

ไปไหนเรื่องเทศน์นี่รู้สึกว่าออกหน้าออกตามากทีเดียว ขึ้นเวทีบั้นแก่ ก็ไม่เคยเห็นพระและครูบาอาจารย์องค์ไหนที่ขึ้นเวทีบั้นแก่อย่างหลวงตาบัวนี้ ก็มีพระหลวงตาบัวองค์เดียวนั่นแหละขึ้นเวที ใครยังไม่เห็นในทีวีก็ดูเสีย พระบ้าองค์นี้ขึ้นเวที ให้พี่น้องทั้งหลายดูว่าบ้าแบบนี้ไม่เคยเห็น ให้ได้เห็นเสียบ้างว่าบ้าแบบหลวงตาบัวนี้เป็นบ้าประเภทใด เห็นแต่บ้าของโลกที่ชุลมุนวุ่นวายกันมากี่กัปกี่กัลป์ ไม่เห็นทางออกทางใดเลย แต่บ้าหลวงตาบัวนี้จะพาพี่น้องชาวไทยชาวพุทธเราออกทางไหนบ้าง คอยฟังคอยพิจารณาก็แล้วกัน บ้าแก้บ้า

คำว่าโลก คำว่าธรรม นั้นก็เทียบกันกับว่ากิเลสคือตัวโรค โรคภัยคือกิเลส เครื่องเยียวยารักษานั้นคือธรรม ต้องเป็นคู่เคียงกันมา มีโรคประจำกายไม่มียามีหมอรักษาก็ไปไม่ไหว นี่โรคอันนี้เป็นโรคของกิเลสประจำใจ ไม่ได้เหมือนโรคภายในร่างกายของเรา โรคนี้เป็นโรคกิเลสตัณหา เป็นโรคเรื้อรังมานานตั้งกัปตั้งกัลป์ ไม่มีวัย ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา คือโรคประจำจิตของสัตวโลก โรคชนิดนี้พาหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปได้หลายแบบหลายฉบับพรรณนาไม่ได้เลย

จึงต้องอาศัยธรรมเป็นเครื่องเยียวยารักษา เรียกว่า ธรรมโอสถ ถ้าไม่มีธรรมแก้เลย ปล่อยให้โรคชนิดนี้กำเริบในสัตว์ทั้งหลายถ่ายเดียวแล้ว สัตวโลกก็ไม่มีความหมายอันใดเลย เป็นเหมือนกับชิ้นเนื้อที่เขาลงต้มในกะทะนั้นแหละ แต่ชิ้นเนื้อไม่มีความรู้แฝงอยู่ในนั้น

สำหรับเราแต่ละคน ๆ นี้เป็นชิ้นเนื้อ แต่มีจิตเป็นผู้รับผิดชอบชั่วดีสุขทุกข์ต่าง ๆ แทรกอยู่ในร่างกายนั้น จึงต่างกันที่ตรงนี้ โรคชนิดนี้ต้องอาศัยยาคือธรรมโอสถเท่านั้น อย่างอื่นแก้ไม่หาย ไม่มียาขนานใดในสามแดนโลกธาตุนี้จะแก้โรคกิเลสตัณหานี้ได้ เพราะฉะนั้นคำว่าศาสนาหรือคำว่าธรรมกับโลก หมายถึงกลุ่มแห่งวัฏจักรนี้จึงต้องมีมาเป็นคู่เคียงกัน เป็นคู่ปรับ เป็นคู่ชะล้างกัน ศาสนาจึงมีเป็นบางกาลแม้ไม่ตลอดไป อย่างน้อยก็มีอย่างนั้น ถ้าให้เหมาะจริง ๆ แล้วศาสนธรรมที่มีผู้นำมาแสดง เช่น พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์มาโปรด ทุกข์ภัยต่าง ๆ ก็จะเบาบางลงไปโดยลำดับสำหรับสัตวโลก

แต่นี้ธรรมเป็นเครื่องที่ต้องคุ้ยเขี่ยขุดค้นหามา เป็นเครื่องเยียวยารักษาและกำจัดโรคกิเลสนี้ได้ยาก ด้วยเหตุนี้พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ที่ตรัสรู้ขึ้นมา จึงมีได้เพียงพระองค์เดียว ไม่เคยมีสองเป็นคู่เคียงกันมาเลย เพราะอุบัติยากเกิดยาก พระพุทธเจ้าเกิดยากที่สุด **กิจฺโฉ พุทฺธานมุปฺปาโท** พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ที่มาอุบัติ

ตรัสรู้ขึ้นมาสั่งสอนโลกนี้ เกิดขึ้นได้ยากมาก ไม่มีอะไรจะยากยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์อุบัติขึ้นมาเป็นศาสดาสอนโลก นำธรรมมาชะล้างสิ่งสกปรกและกองทุกข์ทั้งหลายออกจากหัวใจโลก ยากที่ตรงนี้

ธรรมจึงควรมีเป็นคู่เคียงกันมาตลอด โรคกิเลสตัณหานี้จะไม่รุนแรงมากเกินขอบเขตไป เพราะมีธรรมเป็นเครื่องยับยั้ง มีธรรมเป็นเบรกห้ามล้อและกำจัด จึงพอเป็นพอไป บางรายก็หายโรคไปเลย คือท่านผู้บริสุทธิ์พุทโธ เริ่มตั้งแต่ผู้ที่ได้รับเยียวยารักษาจากธรรมแล้ว สำเร็จเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา เช่น สำเร็จเป็นพระโสดา สำเร็จเป็นพระสกิทาคา สำเร็จเป็นพระอนาคา สำเร็จเป็นพระอรหัตบุคคลขึ้นมา นี้เรียกว่าเป็นผู้ที่เริ่มผ่านพ้นกองทุกข์ทั้งหลายในวัฏจักรวัฏวนนี้ไปได้เป็นลำดับ จนกระทั่งถึงขั้นหลุดพ้นไปได้โดยสิ้นเชิง ดังพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่าน

ท่านเหล่านี้เป็นผู้หลุดพ้นแล้วจากแหล่งแห่งสมมุติ อันเป็นที่คุมขังของกิเลสวัฏจักร สำหรับสัตวโลกนอกนั้น ยังอยู่ในความควบคุมจากกิเลสเหล่านี้ตลอดมาและตลอดไป และจะตลอดไปถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องพยุง มีธรรมเป็นเครื่องเยียวยารักษา มีธรรมเป็นเครื่องกำจัด

เวลามาตรัสรู้ท่านจึงสอนให้สร้างคุณงามความดี กำจัดสิ่งที่เป็นภัยไปด้วยในขณะเดียวกัน เช่นการให้ทาน การเสียสละนี้ ก็เป็นเครื่องแก้กิเลสตัวเหนียวแน่นแก่นที่มั่นคงที่สุดภายในจิตใจสัตวโลก ไม่ยอมเสียสละให้ผู้หนึ่งผู้ใดได้ง่าย ๆ เพราะความเหนียวแน่นของกิเลสตัวนี้บีบบังคับสัตวโลก แทนที่สัตวโลกจะได้รับความสุขความสบายเพราะความตระหนี่ถี่เหนียวนี้ ก็ไม่มีทางเป็นไปได้เลย แต่กิเลสมันก็ชอบอย่างนั้น

กิเลสอยู่ในหัวใจสัตว์ สัตว์จึงชอบตระหนี่ถี่เหนียว ทั้ง ๆ ที่หาความสุขจากความตระหนี่ไม่ได้เลย สัตว์ก็ยอมจำนน เพราะสัตว์โง่กว่าอุบายของกิเลสประเภทนี้ที่เรียกว่าความตระหนี่ จึงต้องมีธรรมเป็นเครื่องแก้กัน ธรรมคือความเสียสละ สละไปแบบใดก็ตาม สงเคราะห์สงหาให้สัตว์ให้บุคคลเพื่อนฝูงมนุษย์มนา ทำบุญให้ทานประเภทต่าง ๆ ด้วยความเสียสละแล้วท่านเรียกว่าการสร้างความดี จากการให้ทาน การให้เป็นข้าศึกเป็นเครื่องแก้กันกับความตระหนี่

ความตระหนี่นี้ถ้าไม่มีการให้เลย มันก็เหนียวแน่นเต็มตัวของมันร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ถ้ามีความเสียสละเข้าไปขัดไปแย้งกันแล้ว มันก็ลดเปอร์เซ็นต์ลงมา ความเสียสละนำแย่งจากความตระหนี่ออกไปได้มากน้อยเพียงไร ความตระหนี่นั้นก็จะลดลงไป ๆ ความทุกข์ที่เป็นผลเกิดขึ้นจากความตระหนี่นั้นก็จะลดตัวลงไป ๆ ความสุขที่เกิดขึ้นจากการทำบุญให้ทานนี้ก็จะเพิ่มตัวขึ้นเรื่อย ๆ นี่ละเป็นธรรมแก้กันอย่างนี้